

TERVETULOSANAT 2023

Arvoisat kutsuvieraat, hyvä juhlaväki.

Tänä vuonna vietämme Lumivaara-juhlaa Lumivaaran kunnan perustamisen 100-vuotis merkeissä.

Vuonna 1923 perustettu uusi Lumivaaran kunta käsitti kymmenen Jaakkiman suurpitäjästä eronnutta kylää.

VÄKI YLÖS OMAN KYLÄN KOHDALLA!

Harvio, Huhtervu, Ihala, Kalksalu, Kesvalahti, Kostamojärvi, Kuhkaa, Kumola, Oinaanvaara,

Tervajärvi. Myllykylästä oli kehitymässä uusi, yhdestoista kylä Lumivaaraan.

Elantonsa 91 % lumivaaralaisista sai maa- ja metsätalouden eri muodoista ja Laatokka antoi lisätuloja kalastuksesta. Uuden kunnan vilkas rakennustoiminta loi työpaikkoja, työtä antoivat myös lukuisat sahat ja myllyt. Myös kauppa, liikenne ja käsityöläisyys työllistivät kuntalaisia.

Kunnalliselämä kehittyi vilkkaasti:

- kansakoulu rakennettiin joka kylään
- oli kunnankirjasto ja useita kyläkirjastoja
- monessa kylässä toimi osuuskassa sekä -meijeri ja monia muita osuustoiminnallisia yrityksiä
- oli lukuisia taloudellisia, aatteellisia ja harrastuksellisia yhdistyksiä, joissa oli vilkasta toimintaa
- kunnalliskoti perustettiin Huhtervuun jo 1925; kunnankätilö; lääkäri ja terveystisäristä vasta 1942
- kesällä 1936 syttyivät Lumivaaran ensimmäiset sähkövalot

Vuonna 1923 aloitti myös itsenäinen Lumivaaran seurakunta. Aluksi kirkonmenot pidettiin pappilassa, sitten v.1927 valmistuneella seurakuntatalolla. V.1934 alkoivat vihdoinkin oman kirkon rakennustyöt ja kirkon vihkiäisiä vietettiin kesällä 1935.

Luterilainen hautausmaa oli perustettu jo 1925 ja Räimäellä sijaitti ortodoksinen hautausmaa.

Tasaista eteen päin menoa elettiin marraskuuhun 1939 asti, jolloin Talvisota muutti kaiken. Maaliskuun 1940 rauhanehtojen mukaan Lumivaara oli luovutettava ja väki evakuoitiin Kemin, Simon ja Tornion vaiheille. Alkoi sopeutumisen aika.

Juhannuksena 1941 alkanut Jatkosota johti pian Karjalan takaisinvaltaukseseen ja ensimmäiset lumivaaralaiset palasivat koteihinsa heti alkusyksystä.

Uudelleenrakennus ja kunnostustyöt käynnistyivät, koulut aloittivat toimintansa ja elämä asettui vähitellen uomilleen.

Kesällä 1943 lähes kaikki lumivaaralaiset olivat palanneet kotiin, lukuun ottamatta tietysti rintamalla olleita miehiä.

Kunnes syyskuussa 1944 tuli käsky lähteä uudelleen taipaleelle. Tällä kerralla määränpäänä olivat Kalajokilaakson sekä silloisen Vaasan läänin pohjoisosan

kunnat.

21.9.1944 klo 12 oli kaikkien oltava uuden rajan takana.
Hiljaisuus laskeutui Lumivaaran ylle, se laskeutui koko Karjalan ylle.
"Meidän kanssamme sieltä poistui elämä" on Irja Ahokas sanonut haastattelussa.

Lumivaara ehti olla itsenäisenä kuntana vain 21 vuotta.
Kunnan toiminta loppui virallisesti 10.10.1948
Mutta Lumivaara jäi elämään ihmisten muistoihin.

Inkeriläisillä on sanonta: "Kun joudut lähtemään, ota taskuihisi siemeniä kotoa ja kylvä ne uuteen paikkaasi. Näin sinulla on aina koti mukana."
Lumivaaralaisillakin oli mukanaan siemeniä, viljaa oli puitu ja otettu mukaan ja sitä kylvettiin uusille asuinpaikoille.
Mutta heillä oli mukanaan myös toisenlaisia siemeniä. Heillä oli muistonsa, murteensa, ikävänsä, koko eletty elämä.
Näitäkin siemeniä he kylvivät. He kylvivät niitä päivittäin. He itkivät, nauroivat, lauloivat ja kertoivat kokemastaan omalla murteellaan. Nämä lumivaaralaisuuden siemenet ovat itäneet ja kantaneet hedelmää jo monen sukupolven ajan. Toivottavasti näin tapahtuu tästä eteenkin päin.

Tänään juhlimme 100-vuotiaasta Lumivaaraa ja nautimme yhdessäolosta.
Haastetaa, nauretaa ja lauletaa yhes. Joku voip itkii tirrauttaakkii.
Tervetuloa.